

39. møde

Torsdag den 13. januar 1983 kl. 13.00

Dagsorden:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 3:

Undervisningsministerens redegørelse af 3. december 1982 om uddannelsestilbud til de unge.

2) Første behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen. (Skolefritidsordninger m.v.).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 3:

Redegørelse af 3. december 1982 om uddannelsestilbud til de unge.

Af undervisningsministeren.

(Redegørelsen anmeldt 3/12 82. Redegørelsen givet 3/12 82. Beslutning om forhandling 7/12 82).

Forhandling

Helle Degn (S):

Først vil jeg gerne takke ministeren for, at vi får denne lejlighed til at diskutere denne regerings planer for uddannelsestilbud til de unge.

De unges største problem uddannelsespolitisk er måske nok, at undervisningsministeren hedder Bertel Haarder. Regeringens ideologiske frontkæmper udnytter situationen til det sidste. Nu skal der virkelig udkæmpes et slag. Det danske uddannelsessystem skal støvsuges for samfundsrelevans, kritisk stillingtagen, undervisning med eleven som centrum. Vi skal væk fra at betragte tingene i en historisk sammenhæng, når der ikke står historie på skemaet, og vi skal væk fra den

tværfaglige undervisning om større emner og sammenhænge og atter lægge hovedvægten på de gode, gamle fag. Med ministerens egne ord kan det, som der bliver givet udtryk for, vel bedst betegnes som horisontforsnævrende uddannelsessyn.

Hvorfor er ministeren de unges største problem? Jo, fordi hans uddannelsespolitik eller hans ideologiske felttog rettet mod hele uddannelsessystemet ikke rigtig fører til parlamentarisk holdbare løsninger, for det kan vel ikke være venstres synspunkter, ministeren fremfører, venstre, som ideologisk baserer sin uddannelsespolitik på frisind og grundtvigsk folkeoplysning – en absolut modsætning til ministerens embedsførelse.

Som eksempel herpå skal jeg nævne ministerens nedlæggelse af det centrale uddannelsesråd, af de fire sektorråd, som var et enestående forum, et vigtigt element i den uddannelsespolitiske beslutningsproces, hvis man da ikke absolut vil udelukke den pædagogiske debat blandt dem, som har indsigt, erfaring og plads i uddannelsessystemet. Men de gav måske nogle råd, som ministeren ikke kunne lide at høre. Denne minister har ønsket at være foruden denne dialog og at indsnævre vores, politikernes, beslutningsgrundlag. Er det åbenhed, åndsfrihed og frisind? Nej, det er ganske enkelt udtryk for egenrådhed og selvtilstrækkelighed.

Jeg deler ganske foranden for Skole og Samfunds, Tangsig Christensens, kritik af undervisningsminister Bertel Haarder: forældreindflydelsen og elevindflydelsen bliver helt fjernet. Ministeren sætter friskolefolk, Danmarks lærerhøjskole-folk, højskolefolk og præster, som kun repræsenterer egne erfaringer, til at stille forslag til ham om f.eks. indholdet af fagene dansk og historie i folkeskolen, håndplukkede venner, som hylder kampskriftet Pædagogisk Manifest 82's dogmatiske ideologi.

Der var engang en debat om U 90, hvor minister Bertel Haarder udmærkede sig ved at fremture over, hvad de demokratiske organisationers valgte repræsentanter fremlagde til debat og overvejelse, et langsigtet uddannelsesperspektiv. Ministeren sagde ved denne lejlighed:

»Tænk at ville omkalfatre hele uddannelsessystemet på en så tynd kop filosofisk tevand!«